

147. Àti pé àwọn tí wọn pe àwọn àmii Wa nírò àti ipàdée ti ojò ikẹyìn, isẹẹ wọn ti bàjẹ. Njẹ ẹsan kan wà fún wọn ju isẹ tí wọn se lọ bí?

148. Àti pé àwọn ènìyàn Muusaa lẹyìn tí ó kúrò lódò wọn mú nínú un ohun ọsọ wọn, wọn fi se ère ọmọọ màálù èyí tí ó n dún (bíi màálù). Njẹ wọn kò ri i pé dájúdájú kò lè bá wọn sòrò, kò si le tó wọn sọ̀nà kankan. Wọn gbá a mú sìnşin, wọn si jẹ alábòsì.

149. Nígba tí wọn sì se àbámò lórí ohun tí wọn se, tí wọn sì ri i pé àwọn ti sọ̀nù, wọn wí pé: Tí Olúwaa wa kò bá se àánú un wa, kí Ó sì forìjì wá, dájúdájú àwa yòò wà nínú un àwọn tí wọn pòfo.

150. Nígba tí Muusaa sì padà dé sí ọ̀dò awọn ènìyàn rẹ̀ pèlúu ibínú àti ibànújẹ, ó wí pé: Aburú ni ẹ̀ fi rólé dèmi lẹyìn-in mi. Se èyìn n kánjú fún idájọ Olúwaa yín ni? Ó ju àwọn waláà nàà sílẹ̀, ó sì gbá orí arákùnrin rẹ̀ mu, ó sì fà á sí ọ̀dò ara rẹ̀. Òun (Haaruunu) wí pé: Ìwọ ọmọ ìyàa mi, àwọn ènìyàn nàà kó ààrẹ̀ bá mi, wọn sì fẹ̀rẹ̀ pa mí, nitorí nàà má se jẹ́ kí àwọn ọ̀táa yò mí, má sì se kó mi pò mó àwọn alábòsì ènìyàn.

151. Ò (Muusaa) wí pé: Olúwaa mi dárìjì mi àti ọmọ-ìyàa mi, kí O sì şàánú wa, Ìwọ sì ló dára jùlọ nínú un àwọn tí n şàánú.

152. Dájúdájú àwọn tí wọn sọ ọmọ màálù di Olúwa, ibínú yòò dé bá wọn láti ọ̀dò Olúwaa wọn, wọn yòò di ẹ̀ni-yẹ̀pẹ̀rẹ̀ ní igbésí ayé yìi. Báyan sì ni Àwa yòò máa san ẹsan fún àwọn ọ̀pùrọ̀.

153. Sùgbón àwọn tí wọn se aburú tí wọn sì ronúpiwàdà lẹyìn-in rẹ̀, tí wọn sì gba (Allaahu) gbọ̀, dájúdájú Olúwaa rẹ̀, lẹyìn-in iye, jẹ Aláforìjì jùlọ, Aláánú jùlọ.

وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَلِقَاءِ الْآخِرَةِ حَبِطَتْ
أَعْمَلُهُمْ ۚ هَلْ تُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

﴿١٤٧﴾ وَاتَّخَذَ قَوْمُ مُوسَىٰ مِنْ بَعْدِهِ مِنْ حُلِيِّهِمْ

عِجْلًا جَسَدًا لَهُ خُورٌ ۚ أَلَمْ يَرَوْا أَنَّهُ لَا

يُكَلِّمُهُمْ وَلَا يَهْدِيهِمْ سَبِيلًا ۚ اتَّخَذُوهُ وَكَانُوا

ظَالِمِينَ ﴿١٤٨﴾ وَلَمَّا سَقَطَ فِي أَيْدِيهِمْ وَرَأَوْا

أَنَّهُمْ قَدْ ضَلُّوا قَالُوا لَئِنْ لَمْ يَرْحَمْنَا رَبُّنَا وَيَغْفِرْ

لَنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿١٤٩﴾ وَلَمَّا

رَجَعَ مُوسَىٰ إِلَىٰ قَوْمِهِ غَضَبَنَ أَسِفًا قَالَ بِئْسَمَا

خَلَقْتُمُونِي مِنْ بَعْدِي ۖ أَعَجَلْتُمْ أَمْرَ رَبِّكُمْ ۖ وَأَلْقَى

الْأَلْوَاحَ وَأَخَذَ بِرَأْسِ أَخِيهِ يَجُرُّهُ إِلَيْهِ ۚ قَالَ ابْنَ

أُمَّ إِنَّ الْقَوْمَ اسْتَضْعَفُونِي وَكَادُوا يَقْتُلُونَنِي فَلَا

تُشْمِتُ بِيَ الْأَعْدَاءَ وَلَا تَجْعَلَنِي مَعَ الْقَوْمِ

الظَّالِمِينَ ﴿١٥٠﴾ قَالَ رَبِّ اغْفِرْ لِي وَلِأَخِي وَأَدْخِلْنَا

فِي رَحْمَتِكَ وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ ﴿١٥١﴾ إِنَّ

الَّذِينَ اتَّخَذُوا الْعِجْلَ سَيَنَاهُمْ غَضَبٌ مِّن رَّبِّهِمْ

وَذَلَّةٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ۚ وَكَذَٰلِكَ جَزَى الْمُفْتَرِينَ

﴿١٥٢﴾ وَالَّذِينَ عَمِلُوا السَّيِّئَاتِ ثُمَّ تَابُوا مِنْ بَعْدِهَا

وَعَامَنُوا إِنَّ رَبَّكَ مِنْ بَعْدِهَا لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٥٣﴾